

[Erik Eriksen.]

bl. a. afhænger af, at vi er i stand til at lære af fortidens fejl.

Åbningstalens ord om udenrigspolitikken giver mig ikke anledning til mange bemærkninger. Det er jo heldigvis sådan, at tingets overvejende flertal i en årrække har kunnet finde sammen om en udenrigspolitik, hvis hjørnestene er samarbejdet inden for FN, inden for Atlantpagten, Vesteuropa og Norden. I denne tid forbereder vi os dog på en afgørende udbygning af vor udenrigs- og erhvervsøkonomiske politik; jeg tænker naturligvis på forhandlingerne om vor optagelse i fællesmarkedet. Den højtærede statsminister udtrykte forståelse for, at et snarligt dansk medlemskab af fællesmarkedet er af betydning for dansk medvirken ved fastlæggelsen af rammerne for samarbejdet mellem de deltagende lande, og dette er noget, der gælder på alle områder. Vi må se i øjnene, at fordi vi står udenfor, har vi allerede mistet muligheden for at øve indflydelse på væsentlige dele af dette samarbejde. Jeg tænker her især på udformningen af landbrugspolitikken. Allerede nu koster det os dyrt, at vi må nøjes med at kigge ind ad vinduerne til de seks. Det er ikke alene de umiddelbare virkninger i form af mindsket landbrugseksport, det er også de store vanskeligheder, som langstrakte forhandlinger påfører industrien. Her tænker jeg særlig på, at mange produktionsplaner må stilles i bero, indtil der foreligger vished for dansk indtræden i dette europæiske fællesskab. Jo længere den endelige beslutning udsættes, des mere sættes dansk erhvervsliv tilbage i konkurrencen med erhvervslivet inden for Fællesskabets lande. Imidlertid har vi vel lov til at tro, at Englands indtræden i fællesmarkedet kun er et spørgsmål om tid. Men tiden er for længst begyndt at falde lang nok; man har i den sidste tid kunnet høre eller læse rygter gående ud på, at kredse inden for fællesmarkedet skulle nære ængstelse for, hvad man kalder en stærk britisk-nordisk bloks optagelse, og at disse kredse følgelig skulle modsætte sig dansk og norsk medlemskab. Jeg skal ved denne lejlighed ikke gå dybere ind på spørgsmålet, selv om det jo er stof i pressen, og selv om det har foruroliget mange. Jeg går ganske enkelt ud fra, at disse rygter ikke dækker over realiteter,

som der er grund til at hæfte sig ved for nogen her i tinget. Skulle jeg tage fejl heri, beder jeg om at blive rettet.

Jeg lægger ikke skjul på, at jeg personlig er meget ked af, at store kredse herhjemme i virkeligheden har opgivet selvstændig stillingtagen til de muligheder og de risici, som en selvstændig dansk deltagelse i fællesmarkedet betyder. Fællesmarkedet har jo allerede nu placeret sig som et verdensøkonomisk kraftfelt. Det står i høj grad til os selv, hvor hurtigt og i hvilket omfang vi skal nyde godt af fordelene ved en tilslutning til dette kraftfelt. Derfor må vi også strænge os an for at give dansk erhvervsliv de bedste muligheder, når vi står over for realiteterne. På denne baggrund er det dobbelt trist, at vi i den sidste halve snes år har haft en langsommere økonomisk vækst end de fleste andre europæiske lande. Og hvad man end mener og siger om situationen, er den den, at det erkendes i alle kredse, at vore investeringer har været for små. Det er vel efterhånden kendt af alle, at verdenskonjunkturerne for snart 5 år siden i nogen grad fik billedet til at vende. Der var højkonjunkturer hos de fleste af vore kunder, importvarerne var svagt faldende i pris, mens priserne for store dele af vor eksport var tilfredsstillende. Dette ændrede bytteforholdene, og de stigende eksportmængder hjalp os til en kraftig stigning i produktion, beskæftigelse og valuta-reserver. Vi fik de gode tider i et tempo, som man måske aldrig før havde oplevet det. Jeg sad og hørte med interesse på den nye ærede socialdemokratiske ordfører og hæftede mig ved den beskedenhed, hvormed han indkasserede denne konjunkturgevinst, og jeg lagde også mærke til den rettroenhed, den nye ordfører ubestrideligt lagde for dagen.

Vi fik som sagt disse fremskridt i et tempo som aldrig før oplevet, men samtidig — det vil jeg dog sige til det ærede medlem — fik vi også en bekræftelse på, at der skal en bred ryg til at bære gode tider. Ligesom flertallet af vore økonomiske vanskeligheder i den sidste halve snes år har været selvforskyldte, således var det også tilfældet med det, vi oplevede i 1961. Vi bevilgede hinanden indtægtsstigninger, der gik langt ud over stigningen i produktionen. Vor valutabeholdning, der var større, end den